

[Mimi Stilling Jakobsen]

at tage øretæver for besparelser. Vi har 2 år eller 1½ år deltaget i forlig, hvor vi har sparet mere, end nogen af de borgerlige partier har præsteret indtil nu – i hvert fald at få udmøntet, så det blev til noget. Derfor tror jeg nok, man må sige, at selvfølgelig prioriterer centrum-demokraterne også besparelser, men vi prioriterer dem ikke så højt som fremskridtspartiet, det er fuldstændig rigtigt.

For centrum-demokraterne er det et afgørende punkt – og det var vores bevæggrund for at gå ind i majforligene – spørgsmålet om betalingsbalancen, betalingsbalancen og derefter betalingsbalancen.

Med hensyn til SFs og VS' ændringsforslag kan jeg sige, at der er ikke nogen af dem, der har fundet nåde for CD-gruppens øjne. Det kan vel ikke undre nogen.

Centrum-demokraterne har i år – vel for første gang – ikke selv stillet ændringsforslag. Da jeg kun kan tale om de ændringsforslag, der er stillet, må jeg vel indskrænke mig til at sige, at det betyder ikke, at centrum-demokraterne har opgivet nogen af vore traditionelle punkter. Det betyder ikke, at vi i dag ønsker en Storebæltsbro mindre, end vi har gjort, det betyder ikke, at vi har ændret holdning med hensyn til frihedsbevægelser eller monopoltilsynet, eller hvad der ellers har været af i øvrigt usammenlignelige størrelser. Men vi har altså valgt i år, også som en gestus, at gå ind i en invitation til regeringen – en invitation, som er blevet temmelig ringe modtaget, synes jeg nok, men det skal jeg komme tilbage til.

Vel kunne CD uden besvær have fundet de besparelser, som vi selv synes var forsvarlige, i størrelsesordenen 3–4 mia kr., men vi har altså ment, at det var i et udvalg specielt nedsat til dette formål, at arbejdet mest effektivt og mest fordomsfrit kunne finde sted. Jeg tror, der havde ligget en betydelig psykologisk gevinst i, at man netop trak disse overvejelser ud af den almindelige politiske sammenhæng, ud af finansudvalget, og så satte sig ned så få mennesker som muligt, der temmelig fordomsfrit kunne kaste forslag på bordet, få dem undersøgt og eventuelt kasseret igen, uden at det bandt nogen, uden at nogen skulle udleveres eller hænges ud for sådanne forslag. Det havde været en gevinst, hvad jeg egentlig også tror andre partier må erkende. Men det har man altså – af formelle grunde, tror jeg – sagt nej til.

Om regeringens ændringsforslag fik vi den oplysning fra hr. Camre, som jo ikke er ny, men som selvfølgelig kan tåle en gentagelse, at de betyder et 7,7 mia kr. større underskud end i den foregående finanslov. Det er i og for sig ikke nogen overraskende udvikling. Sådant kunne finansloven måske også have set ud, hvis vi havde været deltagere i et forlig stadig væk, for det er en udvikling, der er i gang. Det afgørende for os er, og det er grunden til, at vi i dag ikke føler os så bundet af den finanslov, som vi ellers ville have gjort – det er også et svar til hr. Bilgrav-Nielsen, som sikkert vil stille et spørgsmål om det om lidt – at man netop tidligere havde dette forlig med os, således at vi vidste, at vi var i stand til at hænge regeringen op på, om man vil, at disse drøftelser måtte i gang, vi måtte i fællesskab prøve at få gjort noget ved det og få nedbragt underskuddet. Denne sikkerhed har vi ikke mere, og derfor stiller vi os selvfølgelig anderledes kritisk til det store underskud. Men det betyder ikke, at man totalt urealistisk skal løbe fra et medansvar for de tidligere års udvikling, og det gør CD heller ikke.

Må jeg sige med hensyn til et par ganske enkelte af regeringens ændringsforslag, at vi ikke kan støtte forslaget om at nedskære de konvertible lån med 21 mill. kr. Der vil vi undlade at stemme. Vi er til gengæld tilfredse med, at man har undgået besparelsen på de frie skoler. Det er jo en gammel aftale mellem de tidligere forligspartier. Endelig kan vi naturligvis støtte ændringsforslagene – det vil jeg gerne fremhæve – som udfylder forsvarsforliget.

Må jeg sige noget til hr. Camre, som jeg godt vil bede hr. Camre om at tænke lidt over indtil debatten i morgen. Hr. Camre udleverede spark heroppefra til højre og venstre. Der var ingen, der duede – prinsessen kasserede dem alle. Jeg vil gerne bede hr. Camre om at overveje, om hr. Camre føler, at hans parti og regeringen egentlig har råd til den holdning. Hvad hr. Camre har af dialoger eller mangel på dialog med SF, kan ikke rigtig komme os andre ved – og det har man jo ordnet indbyrdes her til underholdning for os andre – men jeg vil gerne bede hr. Camre overveje, om det er tonen, vi skal forhandle finanslov i, og som vi videre skal leve med hinanden i.